

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

ning til Paulus' bekendte Ord om, at Kvinder skal tie i Forsamlingen, været bestridt, at dette kunde tillades, men nu er der ikke mange, der indvender noget herimod. Det har derefter været hævdet, at dette vel kunde tillades, men derimod ikke, at Kvinder i Folkekirken forvaltede Sakramenterne, hvilket kun kan foretages af ansatte Præster og normalt forudsætter Ordination. Heller ikke dette har kunnet holde. Det særlige Tilfælde, der foreligger, at Ruth Vermehren i en Aarrække har foretaget Sjælesørgergerning ved Kvindefænget, medens tidligere en mandlig Præst skulde hentes i Tilfælde af Barnedaab eller Altergang, har vist, at Forstyrrelsen, som dette sidste medførte, kristeligt var uheldig under Hensyn til Fangernes Tarv, og man har derfor i den allerseneste Tid tilladt Ruth Vermehren at døbe og tage kvindelige Fanger til Alters i Fængslets Kirke.

Med denne Ændring hænger det saadan sammen. Den 18. December 1944 rettede en Kreds af kvindelige Teologer og studerende en Henvendelse til Danmarks Biskopper om Ordination af Ruth Vermehren. Resultatet af denne Henvendelse blev, at det vel tillades Ruth Vermehren at betjene de kvindelige Fanger med Nadverens Sakramente, men Ordinationen nægttes hende. Biskopperne henviste i en Skrivelse af 22. Januar 1946 til, at Lægmænd ifølge luthersk Lære kan uddele Nadveren, naar det findes nødvendigt. Da der ifølge Biskop Scharlings Udtalelse til „Ribe Stiftstidende“ den 26. Januar 1946 ikke er noget i Vejen for, at Frk. Vermehren kan faa denne Tilladelse, vil det sige, at hun fuldt ud kan varetage sin Gerning mellem Fangerne uden Ordination. Nu har Biskopperne altsaa foretaget dette Skridt i Udviklingen, men Ordinationen vil man indtil videre ikke give. Det er efter min Mening ikke et holdbart Standpunkt. Ordinationen er i Professor Plums Udlægning „et Udtryk for Menighedens Anerkendelse af og Forbøn for den, hvem Tjenesten i Menigheden er betroet“. Denne Anerkendelse og denne Forbøn skulde Ruth Vermehren saaledes ikke være berettiget til. Der hører ikke meget Fremsynethed til at hævde, at dette Standpunkt kommer Kirkens Mænd snart til at ændre. Biskopperne tager heller ikke i Skrivelsen af 22. Januar 1946 bestemt Afstand, men ønsker ikke paa den givne Foranledning at tage Stilling til dette Spørgsmaal i Almindelighed, men „naar embedsmæssig Lejlighed maatte gives dertil, vil enhver af dem være rede til at deltage i Forhandlingen“. Kristne Kvinder

har taget til Orde herimod; saaledes udtalte Lis Rømer i et Indlæg i „Kristeligt Dagblad“ den 4. Marts 1946 — med den højterede Formands Tilladelse vil jeg citere —:

„Danmarks Biskopper maa atter tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse og aandeligt dybtgaaende Vurdering, idet dette Spørgsmaal er et aandeligt Spørgsmaal i første Række og ikke et „Kvindsagsspørgsmaal“. Skal Spørgsmaalet løses, maa det ikke give Kvinderne en Særstilling, men en Sidestilling til Mændene. Det vil jo bestandig staa Menighedsraadene frit for, hvem de vil vælge, saa nogen Tvang til at tage en kvindelig Præst kan der derfor aldrig blive Tale om. For at en Kvinde kan gaa ind til Kirkens Embede, vil det kræve Trosmod og Vished i Kaldet, naar man betænker den Modvind, en kvindelig Præst vil møde fra mange af sine mandlige Kolleger, men ogsaa dette kan Herren selv udruste sine Tjenerinder med. Mange Forhold har Aanden forvandlet Menighedens Syn paa gennem Aarene, maatte den ogsaa hjælpe til at forvandle dette til Velsignelse for vort Folk.“

Der har været sagt, at naar Kvinder ønskede, der kunde gives Kvinder Adgang til Præsteembede, var det Prestige hensyn og Forfængelighed, der laa til Grund. Indre Missions Formand, Pastor Bartholdy, udtaler ifølge „Berlingske Aftenavis“ den 17. Januar 1946, at „Ordination af kvindelige Præster bunder i et rent Forfængelighedskrav“, og Pastor Bartholdy kan ikke se andet, „end at det er Skaberi og Forfængelighed fra Kvindernes Side“, og derfor maa Indre Mission gaa imod Ordination. Jeg tror ikke, en saadan Argumentation virker efter sin Hensigt, men derimod at den modvirker sit Formaal. Intet Under, at en Udtalelse af denne Art føles som en Udfordring og virker som en Insinuation mod den Kvinde, for hvem Spørgsmaalet i første Række er aktuelt, og som har følt det som sit Kald at udøve Præstgerning.

Naar den højterede Kirkeminister oplyste, at Ruth Vermehren indtil videre havde erklæret sig tilfreds med den Ordning, der var truffet for hendes Vekommende, vil jeg tillade mig at spørge, hvad det er for en Ordning, Ruth Vermehren har erklæret sig tilfreds med?

Man har indvendt, at kvindelige Præster vilde være et Brud paa Traditionen, og det maa paa en vis Maade indrømmes, men er selve Ønsket berettiget, kan der ikke tillægges denne Indvending Vægt. Der er da heldigvis ogsaa tidligere sket saadanne